

kui et pöiekaela ümber diete palju piisufesed
lihha-ušsid immesid, mis loma ärrawõtsid.

Kui teine surri ja sai lahti leigatud, selle
saddakordne olli põllema lainud, et se kuiu
ja kōwma olli, kui pargitud ja kuiuatud nahk,
mis toito ennam ei woinud ärra seeda.

Esimene olleks piddand õlli sisse sama ja
teine ulge ehk küünla raswa; agga kes woib
wäljapoolt läbbi nähha, mis ja kus kohtas
lomal wigga on? Ma ussun, et õppetud arstki
sedda ei tea! weel wähhem meie suggune.
Keif on õnne peale, mis Jummal meile tah-
hab anda ehk ka — wõtta, se on se keige
selgem arro; sihhelmise haiguse polest. On
loom ennast hawanud ja temma nahk lahti on,
siis on põlletud maarjajea-tuhk ja innimese
kušsi, ni hästi weiste kui hobbuste hawadele
head ja parrandab õige rutto.

Ka üks Muschat pähkel, penikeseks tdu-
gatud, on hea selle lehmale sisse anda, mis
werd lüpsab.

Kui perre eit ja perremees

On loma pärrast murre sees,

Siiš igga wiisi katsuwad

Ja hoolfast abbi otsiwad,

Et temma jälle terweks jääks

Ja nende südda rõmo nääks.

Se moista on jo ennesest

Ei holi wõeras perre sest

Waid mõtlewad: „Se tühhine

Ei pudo nüüd jo minnuse

Kas ellago ehk surgo ta,

Ma teid ei teni palgata!“

Dh armas eit, siis loda sa,

Et se sind wõttab aidata,

Kes ilma peal' keif lomad loob,

Kül Se sind aitab, ue toob.

Wiljapude ärrakülmetamisest talwe aeal.

Wiljapude armastajad on sagedaste mur-
res, kui kōwade näggenad, et keif õrnema
wiljapu minnema aastased wõtsad ehk kasud,
ärra on külmanud ja paljad kuiuad raad weel
püsti seiswad.